

криминация срещу ромите на всяко равнище през периода на нормализация, тя категорично се отрича от *Rudé právo*, всекидневника на Комунистическата партия (21 юни 1986). С език, напомнящ резките тоналности на по-ранния асимилационизъм, вестникът омаловажава ромите, които не са склонни да се адаптират към социалистическото общество, като "жертви на капиталистическите начини на мислене и останки от миналото" (Kalvoda 1992:103). Главната цел на статията обаче е да подкрепи отхвърлянето от страна на правителството на апела на Световния ромски конгрес ромите да бъдат признати за национално малцинство, нещо, което е станало отдавна в Съветския съюз и наскоро в Югославия (1981). По това време Унгария също предприема предпазливи стъпки в тази посока (Rixon 1987:9-12).

Тази непреклонност не трае дълго, защото след малко повече от година се появяват знаци, идващи от висшите политически ешелони, за един по-спокоен подход към "въпроса за циганското население". Както се оказа, тези окуражаващи знаци са без значение. Неуловимите измествания в официалната политика скоро ще да бъдат смазани от много по-значими промени, които ще преобразуват политическата карта на Централна и Източна Европа и ще поставят една изцяло нова серия от проблеми пред ромите от Чехословакия.

Ранните години на посткомунизма

Когато деморализираните комунистически водачи без съпротива отстъпиха властта пред лицето на решителната обществена съпротива предзнаменованията първоначално изглеждаха обещаващи за ромите. Този път, за разлика от 1968 г., твърдолинейните знаеха, че Москва няма да даде рамо на недолюбвания им режим.

Ромите изиграват активна роля в промените, присъединявайки се към масовите демонстрации на революцията от 1989 г. и новосъздадената Ромска партия на гражданската